

Bankenunie spant paard weer achter de wagen

Simon Lelieveldt

In de discussies over de eurocrisis komt steeds vaker het idee van de bankenunie naar voren. Het is een slecht idee.

Een bankenunie betekent naast een europeanisering van het bancaire toezicht dat er een Europeabreed depositogarantiestelsel komt. In dit stelsel dragen de sterke banken en hun financiers de financiële lasten van zwakke collega-banken of zwakke toezichthouders. Zo wordt aan banken een flinke portie verplichte Europese solidariteit opgelegd.

De consequentie is dat straks het risicoprofiel van Europese banken verslechtert. Investeerders die vooral in de beste Europese banken willen beleggen, krijgen daar straks ook automatisch een aandeel in de allerslechtste bij. Juist in deze financiële markten maakt dit voorstel de 'funding' moeilijker en verhoogt het de kosten bij Europese banken.

Voorstanders stellen dat het Europese garantiefonds helpt alle mogelijke klappen op te vangen, zeker als ook financiers van zwakke banken mee moeten betalen in noodsituaties. Maar we weten niet hoe groot de mogelijke verliezen op bankbalansen in Europa zijn en welke financiële klappen er in de verschillende landen door banken, sentiment op financiële markten of toezichthouders nog zullen vallen. En mocht het Europese garantiefonds toch te klein zijn, dan volgt er alsnog een beroep op de Europese lidstaten om bij te springen.

Europese beleidsmakers verplichten de banken om solidair te zijn in Europa, zonder dat zij zelf vorm hebben gegeven aan politieke Europese solidariteit. En net als destijds bij de monetaire unie wordt verondersteld dat die politieke unie dan wel volgt. De geschiedenis leert dat die aanname riskant is. Met het voorstel van de bankenunie spant Europa het paard dus (weer) achter de wagen.

Simon Lelieveldt is adviseur en voormalig hoofd Toezicht en Financiële Markten bij de NVB.